

PROPOSTA D'ACORD

pel qual es declara l'interès públic per desenvolupar un segon lloc de treball o activitat de caràcter assistencial en el sector públic sanitari i en els centres residencials de la xarxa pública de serveis socials per part de personal mèdic que presta els seus serveis en els àmbits assistencials de l'atenció primària, hospitalària, sociosanitària i de la salut mental en entitats proveïdores de serveis sanitaris de titularitat pública incloses en l'àmbit d'aplicació de la Llei 21/1987, de 26 de novembre, d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat.

L'organització dels serveis sanitaris ha de respondre a l'objectiu de garantir l'adequada assistència sanitària a la població, per fer efectiu el dret constitucional a la protecció de la salut i és responsabilitat de l'Administració sanitària, d'acord amb la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya, la determinació dels criteris generals de la planificació sanitària i l'ordenació territorial dels recursos humans de forma que s'asseguri una adequada dotació de recursos humans a les necessitats dels centres i serveis amb l'objectiu d'assolir una màxima racionalització i optimització en la prestació dels serveis.

La Comissió de treball competent en aspectes relatius a l'ordenació professional del personal mèdic del Consell de la Professió Mèdica de Catalunya, creat pel Departament de Salut com a òrgan de consulta i participació de la professió mèdica, està integrada per representants dels col·legis i associacions professionals, societats científiques, l'àmbit universitari i l'Administració sanitària, amb la finalitat última d'analitzar i debatre totes aquelles qüestions vinculades a la configuració del sistema de formació professional, desenvolupament professional, planificació i ordenació de la professió mèdica.

L'esmentada Comissió ha elaborat un informe sobre *"la necessitat de metges en el sistema sanitari català: causes i solucions"*, en el qual s'analitzen dades actuals de demografia mèdica i la manca de metges/metgesses fent, entre altres afirmacions, les següents:

- La professió de metge és una professió amb tendència a l'envelliment en els propers anys.
- En els propers anys és previsible que la taxa de metges per habitant es vagi reduint.
- Agreujarà aquest desfasament entre nombre de metges i població, l'increment notable de la població de Catalunya, degut a l'augment de la immigració.
- L'opinió més generalitzada és que falten anestesistes, pediatres, psiquiatres, radiòlegs i ginecòlegs, especialment en els hospitals petits allunyats de Barcelona, i també metges d'atenció primària en territori rural.
- De manera força general, hi ha dificultat per cobrir les places de metges d'atenció continuada a gairebé tots els hospitals.
- Es proposa, entre altres, modificar les mesures restrictives que impedeixen que es pugui treballar en més d'un centre proveïdor.

El Consell de la Professió Mèdica de Catalunya va aprovar el passar 19 de febrer d'enguany el document de treball ressenyat.

D'altra banda, l'estudi elaborat el març de 2007, per la Universitat de les Palmes de Gran Canàries sobre *Oferta y necesidad de médicos especialistas en España (2006-*

2030), té com a objectiu avaluar la situació actual de l'oferta de metges, per especialitats, i projectar l'oferta amb l'horitzó temporal de 2030. En aquest estudi, s'apunten, entre altres, les conclusions següents:

- En termes relatius, segons dades de l'Eurostat, tenim pocs psiquiatres, cirurgians generals, especialistes en medicina interna, ORL i dermatologia.
- Els indicadors del mercat (borsa de treball, preferències en el mercat d'elecció de places MIR) suggereixen que actualment hi ha especialitats deficitàries: anestesiologia, radiologia, cirurgia general, medicina de família, pediatria. Algunes especialitats tenen molt pocs efectius joves, comparat amb els que es jubilaran en els propers anys.
- Les especialitats quirúrgiques, al tenir les piràmides d'edat més envellides, veuran reduir el total dels seus efectius en els propers deu anys.
- No existeix un comportament homogeni en l'evolució de l'oferta per especialitats.

La insuficiència de professionals amb possessió del títol d'especialista, que és requisit per a l'exercici professional en el si del Sistema Nacional de Salut, és una disfunció greu del servei públic sanitari de què se n'han fet ressò els diversos mitjans de comunicació social, com també de la necessitat de l'Administració sanitària de potenciar la contractació de professionals sanitaris de tercers països, previ compliment dels requisits normativament establerts i d'un llarg procés que està centralitzat per l'Administració General de l'Estat.

En aquest sentit, l'obra "*Recursos Humanos para la salud: suficiencia, adecuación y mejora*", de A. Hidalgo, J. Del Llano i S. Pérez (Editorial Masson), fent referència a la mobilitat dels professionals sanitaris i els fluxos i tendències a la Unió Europea, afirma que la realitat mostra un dèficit sentit en la majoria de països comunitaris, ja sigui en relació al número total de metges i les seves característiques demogràfiques, ja sigui en relació a la seva distribució geogràfica o per especialitats. Encara el creixement continu del nombre de professionals no es compensa amb l'augment de la demanda sanitària produït tant per les noves prestacions i tecnologies com per l'increment de necessitats de salut, l'envelliment de la població i el progressiu increment del benestar.

Aquesta situació coincideix amb un increment general de la demanda assistencial. En aquest sentit es constata, d'una banda, un creixement de la població inscrita en el Registre Central de Persones Assegurades (RCA) del Servei Català de la Salut, i, per tant, amb dret d'accés a la sanitat pública, principalment associat a l'increment de la immigració i de la natalitat. L'evolució de la població a partir de les dades del Registre central d'Assegurats (RCA) va suposar un increment del 2,58% l'any 2005 (jun04/des05) i del 1,78% l'any 2006 (des05/des06).

Les projeccions de la població per a als propers anys se situen en una estabilització del creixement entre un 1,2 i un 1,5%, en condicions de canvi no substancial del fet migratori. Pel que fa al nombre de naixements, en els darrers 9 anys s'ha incrementat en un 43,11. Aquest creixement s'ha accelerat a partir de l'any 2001. En el període 1996-2001 hi ha un increment interanual mitjà del 3,65%, i en el període 2001-2005 el creixement interanual mitjà és del 5,05%.

No només aquests factors afecten a la demanda de serveis sanitaris. L'envelliment de la població és un altre paràmetre determinant.

En l'àmbit de les entitats provisoras de serveis sanitaris de titularitat pública aquesta situació de dèficit de metges no s'ha pogut solucionar malgrat l'adopció de mesures de gestió ordinàries.

D'altra banda, una planificació de la formació dels professionals adequada a les necessitats del sistema sanitari considerada, com ho fa la Llei 44/2003, de 21 de novembre, d'ordenació de les professions sanitàries, com un continu educatiu de les fases de pregrau o universitària, formació especialitzada i formació continuada ha d'incidir en la disponibilitat de recursos humans.

En aquest sentit s'ha de valorar l'esforç de l'Administració sanitària per adequar l'oferta de places de formació sanitària especialitzada a les necessitats del sistema. Des de l'any 2001, l'evolució de l'oferta ha experimentat un increment del 24,38%. També cal valorar la decisió de l'Administració educativa d'adequar l'oferta de formació pregraduada amb un increment del 10% de les places disponibles per l'accés a les facultats de Medicina, per al curs acadèmic 2006-2007.

Malgrat les mesures adoptades per a incidir en la suficiència de recursos humans, la situació deficitària actual i la responsabilitat de l'Administració sanitària de garantir les prestacions sanitàries en el conjunt del sistema sanitari, justifiquen per interès general l'adopció d'un acord de Govern declarant l'interès públic per possibilitar el desenvolupament d'un segon lloc de treball o activitat en el sector públic per part dels professionals especialistes que presten els seus serveis en l'àmbit de l'atenció primària, hospitalària, sociosanitària i de la salut mental, en entitats proveïdores de serveis sanitaris de titularitat pública incloses en l'àmbit d'aplicació de la Llei 21/1987, de 26 de novembre, d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat.

El sistema sanitari català de cobertura pública es caracteritza per una diversificació de proveïdors, de titularitat pública i privada, i la Llei 21/1987, de 26 de novembre, precitada, en el seu article 1.3 preveu que als sols efectes d'aquesta Llei i per al personal inclòs en el seu àmbit d'aplicació, es considera activitat al sector públic la desenvolupada en les entitats concertades i col·laboradores de la Seguretat Social en la prestació sanitària, actualment Sistema Nacional de Salut.

Així mateix, aquesta manca de personal mèdic també s'ha posat de manifest en els centres residencials de la xarxa pública de serveis socials -serveis de centres residencials per a persones amb disminució i serveis de centres residencials per a gent gran previstos en el Decret 284/1996, de 23 de juliol, de regulació del Sistema Català de Serveis Socials, modificat pel Decret 176/2000, de 15 de maig- que per la seva tipologia d'usuaris, persones grans i/o persones amb discapacitats amb un elevat grau de dependència, precisen, per oferir una bona prestació dels serveis, disposar de manera constant les 24 hores del dia de personal mèdic que pugui prestar els seus serveis professionals.

La necessitat d'atendre aquesta demanda assistencial en un context d'estreta col·laboració i de coordinació entre els sistemes sanitari i de serveis socials justifica també la declaració d'interès públic per desenvolupar un segon lloc de treball o activitat per part del personal mèdic en aquests centres residencials.

La Llei 21/1987, de 26 de novembre, en el seu article 4.1 estableix que el personal comprès en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei solament pot desenvolupar una segona activitat en el sector públic si ho exigeix l'interès del mateix servei públic, preveient l'apartat 8 d'aquest article que hi ha interès públic per a exercir un segon càrrec o activitat si ho determina així el Govern.

La declaració de l'existència d'interès públic pel Govern de la Generalitat en aplicació del citat article 4, apartats 1 i 8, de la Llei 21/1987, per al desenvolupament d'un segon

lloc de treball o activitat en el sector públic suposa, d'acord amb l'esmentada normativa d'incompatibilitats, una excepció qualificada a la regla general de dedicació del personal al servei de les administracions públiques a un sol lloc de treball, per la qual cosa, a més d'exposar, com s'ha fet anteriorment, els motius que emparen aquesta declaració d'existència d'interès públic cal acotar el seu àmbit d'aplicació.

Per l'exposat, atès que segons disposa l'article 4.9 de la Llei 21/1987, de 26 de novembre, correspon al Govern determinar l'existència d'interès públic en l'exercici d'un segon lloc de treball o activitat en el sector públic, que és condició necessària per a l'atorgament, si escau, de la corresponent autorització de compatibilitat, a proposta de la consellera de Salut i de la consellera d'Acció Social i Ciutadania, el Govern adopta l'acord següent,

ACORD:

- 1 Declarar l'interès públic per desenvolupar un segon lloc de treball o activitat de caràcter assistencial en el sector públic sanitari i en els centres residencials de la xarxa pública de serveis socials per part del personal mèdic que presta els seus serveis en els àmbits assistencials de l'atenció primària, hospitalària, sociosanitària i de la salut mental en entitats proveïdores de serveis sanitaris de titularitat pública incloses en l'àmbit d'aplicació de la Llei 21/1987, de 26 de novembre, d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat.

- 2 La declaració d'interès públic per a compatibilitzar un segon lloc de treball o activitat en el sector públic, en els termes de l'apartat anterior, s'estableix per un termini de 3 anys.

- 3 No es limiten les remuneracions totals que es poden percebre com a conseqüència de les autoritzacions que s'atorguin en virtut d'aquest Acord.

Els límits en la jornada de treball que s'estableixen per les autoritzacions per a compatibilitzar un segon lloc de treball o activitat en el sector públic que es puguin atorgar a l'empara d'aquest Acord són els establerts a la normativa vigent.